

KONING FIETS

Ze kwamen ons tegemoet ergens in de Hombeekse velden, een wandelaar met hond.

Onze viervoeter begroette zijn soortgenoot enthousiast, een prima aanleiding voor de baasjes om een praatje te maken over het wel en wee van hun wandelmaatjes. Honden hebben de plezierige gave om mensen bij elkaar te brengen.

Het gesprek ging plots een andere richting uit. 'Het is toch godgeklagd', betoogde de man, 'nergens kan je nog ongestoord wandelen'.

Hij had even tevoren plaats moeten ruimen voor enkele mountainbikers die zich met een flinke snelheid en heel geconcentreerd een weg baanden door het hobbelige en slijkerige pad.

Mountainbikers en wandelaars kruisen elkaars pad vaker, zoveel is zeker. Het is een delicate combinatie; terwijl de man of vrouw op de fiets de sportieve uitdaging najaagt, zoekt de wandelaar doorgaans de rust op. Op onverharde wegeltjes en zelfs in natuurgebieden zoals Battenbroek, de Nekker of Robroek nemen de wederzijdse irritaties toe, soms leiden ze zelfs tot openlijke conflicten.

In onze Mechelse binnenstad en op de dijken is de situatie op drukke momenten pas echt hachelijk. Tweewielers en steps van allerlei pluimage komen je tegemoet uit alle mogelijke richtingen, snijden je de weg af of koloniseren het voetpad wanneer ze zelf worden gehinderd op de rijweg. In fietsstraten steken speedpedelecs auto's langs links of rechts voorbij aan snelheden die ruim boven de 30 km per uur liggen. Wie kijkt er nog op van fietsers die bezig zijn op hun GSM of voetgangers op het zebrapad de weg afsnijden, wie verbaast zich nog over takeaway koeriers die zich gedragen als racepiloten?

Het rijk van koning auto is uit, leve koning fiets.

Het is zonder meer een goede zaak dat het fietsen gestimuleerd wordt door overheid en ondernemingen. Zorg voor ons milieu is geen luxe meer, maar een dwingende noodzaak. En dat de meerderheid van de gebruikers van tweewielers zich voorbeeldig gedraagt, mag en moet gezegd worden.

De medaille heeft echter twee kanten. Egoïstisch en roekeloos gedrag is allang geen uitzondering meer, het is dagelijkse kost geworden. Waar blijven de initiatieven voor opvoeding, controles en beboeting?

De situatie is wat ze is: we zijn nu eenmaal met teveel mensen op een beperkte oppervlakte. Allemaal hebben we het recht om de openbare ruimte te benutten, maar niet iedereen gedraagt zich even sociaal. Zonder regels, wederzijds respect en een minimale hoffelijkheid komen we in een jungle terecht.

Al te vaak is het de voetganger die in de kou blijft staan. Hij is tenslotte de zwakste weggebruiker. Bij hem neemt het onveiligheidsgevoel gestaag toe.

Mechelen fietsstad! Fijn, maar mag het ook wat meer het Mechelen van de voetganger zijn?

Mieke